ERIC de Noorman

door
HANS G. KRESSE.

De Dodenridders

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

De Dodenriders

Terwijl Eric de tempelstad verlaat en de vier mannen op het vlot een onzekere toekomst tegemoet gaan, begint Erics vrouw, Winonah, zich langzamerhand ongerust te maken over het lange wegblijven van haar echtgenoot. Eindeloos en eentonig rijgen de dagen zich aaneen en maar steeds komt er geen bericht van Eric. Haar enige geluk vindt zij in de kleine Erwin, hun zoontje, dat thans één jaar oud is. Hij is opgegroeid tot een alleraardigst kereltje en met vreugde ziet Winonah, dat zijn trekken steeds meer gelijkenis met die van zijn vader vertonen.

Doch ook dit geluk is niet volmaakt. Als een dreiging die haar dagen versombert en haar de slaap ontneemt, zweeft Winonah de boodschap van Lauri, de tovenaar, voor de geest. Indien Eric binnen twee jaar niet teruggekeerd is zal Lauri haar oogappel, haar Erwin opeisen. Bijna één jaar is thans verstreken en naarmate de tijd vordert, wordt het Winonah angstiger om het hart. En zelfs de geruststellende woorden van de trouwe Gundal en de toegewijde zorgen van Garda kunnen haar daar niet overheen helpen. Eindelijk houdt zij het niet meer uit. Zij laat haar paard zadelen en rijdt het bos in om een bezoek aan de Vala, de profetes te brengen. Reeds van verre ziet deze Winonah aankomen.

Met een raadselachtige glimlach om de lippen treedt zij Winonah tegemoet en vraagt haar binnen te komen.
„Zie," spreekt zij, terwijl zij op het spinnewiel wijst, „hier spin ik aan het lot van uw echtgenoot. Nog steeds is zijn hart onrustig. Hij zoekt het avontuur. Veel staat hem nog te wachten en nog lang is de tijd niet daar, waarop hij naar huis zal terugkeren."
Winonah smeekt haar nog meer te vertellen, maar de profetes staart zwijgend in de verte en met niets dan de troost, dat Eric althans nog in leven is, blijft Winonah niets anders over dan te vertrekken.

Eric weet van dit alles niets af. Wel wijlen zijn gedachten vaak bij Winonah. Uren lang kan hij aan de rand van het vlot staan en over het eindeloze wateroppervlak staren, terwijl duizend gedachten hem bezighouden. Steeds weerklinken de woorden, die de Ozmec bij het afscheid heeft gesproken: „Wees gewaarschuwd!"
Dagenlang gebeurt er niets bijzonders. De wind stuwt het vlot voort en Eric en zijn trouwe Halsa houden voortdurend de beide rovers in de gaten. Doch plotseling begint de hemel zich donker te kleuren en er steekt een wilde storm op, die het vlot als een speelbal heen en weer slingert.

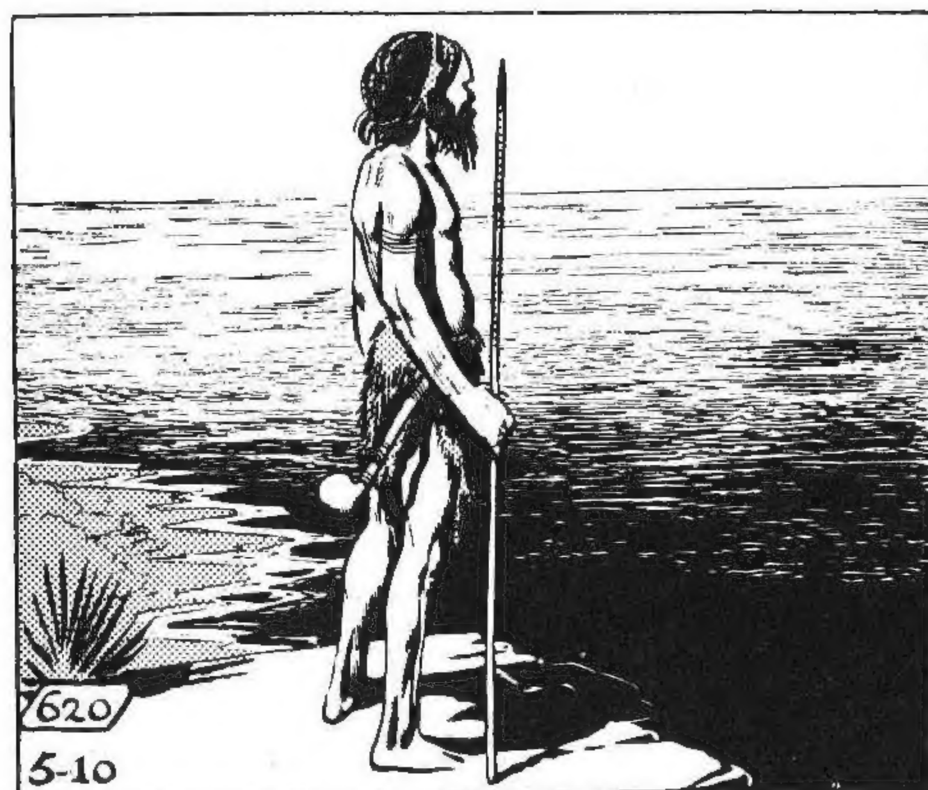

Gelukkig is de storm niet van lange duur. Even spoedig als hij is opgestoken, gaat hij ook weer liggen. De schade aan het vlot is gering en het enige gevolg is, dat zij een heel eind uit de koers zijn geslagen.
In de middag zien zij plotseling land, steile rotsen, die schijnbaar loodrecht uit zee omhoog stijgen.
„Wat kan dit zijn?" zegt Eric tot Halsa, „wat een sombere kust. Het is vreemd, maar er bekruipt mij een vaag gevoel van naderend onheil. Ik voel mij bedrukt."
Inderdaad hangt er een wonderlijke stilte in de lucht, die slechts verbroken wordt door het krassen van een zwerm geweldige meeuwen.
Eric en Halsa zijn zo verdiept in de aanblik van dit vreemde land, dat zij niet merken hoe Baldon en Alder achter hun rug blikken van verstandhouding wisselen.
Nog steeds is het vlot volgeladen met de kisten goud. De twee schurken zien plotseling een kans om zich daarvan meester te maken en zich tevens van Eric te ontdoen.
En voor Eric en Halsa goed beseffen, wat hen overkomt, voelen zij zich vastgegrepen en over de rand van het vlot geslingerd.

Er is nauwelijks tijd om enige tegenstand te bieden. Hulpeloos drijven zij in het water rond, terwijl het vlot, voortgestuwd door de wind, zich snel verwijdert.
De twee rovers slaan zich op de knieën van plezier dat hun opzet geslaagd is.
„Zie maar, dat je ons inhaalt!" schreeuwen ze. „We zullen de buit eerlijk delen!" Maar het geluid van hun stemmen wordt al zwakker en zwakker en spoedig is het vlot nog slechts een stip aan de horizon.
Met forse slagen zwemmen Eric en Halsa in de richting van de rotsen. „Het zal mij benieuwen, waar wij terechtkomen," zegt Halsa proestend. Het is nog een hele afstand en Eric merkt op: „Wij mogen wel oppassen, dat wij door de branding niet op de rotsen te pletter worden geslagen."
Doch als ze dichterkij komen, zien zij, dat de rotsen omgeven zijn door een heel smal stukje strand en een gordel van tropische jungle.
Hijgend en uitgeput betreden zij het strand. Dreigend verheffen zich vlak voor hen de rotsen. Er hangt een beklemmende stilte op het eiland en van enig leven is niets te bespeuren. Onzeker kijken de beide mannen om zich heen, tot Halsa plotseling uitroept: „Daar staat iemand!"

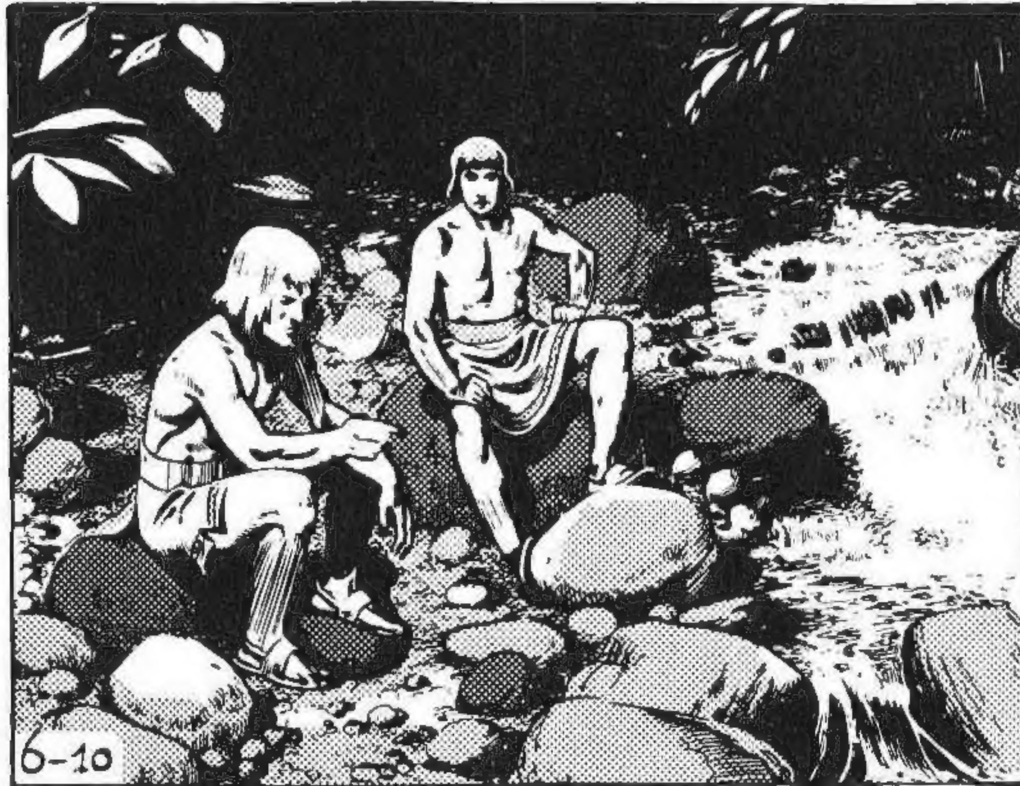

Boven op de steile rots staat een man. Het is een vreemde figuur, slechts gekleed in een lendengordel van bladeren. Hij is fors van gestalte en gewapend met een speer en een wonderlijk gevormde knots, die aan zijn gordel hangt. Zijn lange, ruige baard waait zachtjes in de wind. Doch het vreemdste aan deze figuur zijn de ogen. Kleine, bijna kleurloze ogen, die zonder uitdrukking in de verte staren.

Door de dichte plantengroei heeft hij tot nu toe niets van Eric en Halsa bemerkt. Onbeweeglijk staat hij daar boven op de rots en staart recht voor zich uit over zee.

Heeft hij het vlot gezien? Heeft hij iets gemerkt van het drama, dat zich vlak voor de kust heeft afgespeeld? Wie zal het zeggen?

Plotseling komt er beweging in de eenzame figuur. Hij laat zich op handen en voeten zakken en begint met aapachtige lenigheid langs de steile rotswand af te dalen. Het is duidelijk te zien, dat hem dat niet de minste moeite kost. Met onfeilbare zekerheid komt hij naar beneden en korte tijd later staat hij op het strand.

Ineens blijft hij staan en bukt zich. Hij heeft de voetstappen van Eric en Halsa ontdekt en begint deze, zachtjes grommend, te volgen.

Ondertussen hebben Eric en Halsa een kleine beek ontdekt, die klaterend over de steenachtige bodem naar zee stroomt. Moe en ontmoedigd zetten zij zich op een rotsblok.

„Een mooie toestand," mompelt Eric. „Die twee schurken zijn er met het goud vandoor en wij zitten hier gevangen en weten niet eens waar we zijn."

„Wie weet wat we straks nog vinden," tracht Halsa hem op te beuren. „Zodra we enigszins uitgerust zijn, doen we het beste om op verkenning uit te gåan."

Doch Eric blijft somber gestemd. Hij kan de beklemming van dit vreemde eiland niet van zich af zetten. Nog steeds horen ze geen enkel geluid. Er hangt een vreemde dreigende sfeer, die de beide mannen fluisterend doet spreken.

„Er zijn hier dus mensen," mompelt Eric. „We moeten trachten hen te vinden."

Die zijn echter dichterbij dan hij vermoedt. De vreemde figuur van de rots sluipt onhoorbaar door de wildernis van struiken en planten. Geen takje kraakt, geen blad ritselt, terwijl hij tot vlak achter Eric en Halsa kruipt, nog steeds met dezelfde starende uitdrukking in de ogen.

Geruisloos maakt hij de knots van zijn gordel los en zwaait die dreigend boven zijn hoofd.

Zoemend schiet de knots door de lucht en treft Eric met een doffe klap precies achter het oor. Zonder een kik te geven zakt hij in elkaar. Halsa springt verschrikt op. Bliksemsnel trekt hij zijn dolk, doch voordat hij een beweging kan maken, heeft de vreemde man zijn speer gegrepen en werpt die met een krachtige stoot naar Erics metgezel. Snorrend schiet het gevaarlijke wapen door de lucht. Doch Halsa heeft nog juist bijtijds het gevaar zien aankomen. Hij maakt een vlugge zijdelingse beweging, zijn hand, met de dolk gaat dreigend in de hoogte en de speer vliegt precies onder zijn arm door, rakelings langs hem en blijft trillend in de grond steken.

In dezelfde seconde stort Halsa zich met opgeheven dolk op zijn aanvaller.
Een drukkende stilte hangt over de wildernis. Niets beweegt. Twee roerloze gestalten liggen daar tussen de stenen. Het duurt heel lang, doch dan schijnt in een van hen het leven terug te keren. Steunend tracht Eric zich op te richten. Hij voelt een doffe pijn in zijn hoofd. Alles is vreemd en onwezenlijk. Waar is hij? Wat is er gebeurd? Zoekend zwerft zijn blik rond en blijft dan plotseling verschrikt rusten op de beweginloze gestalte, die vlak voor hem ligt. Wie is het? En Halsa? Waar is Halsa gebleven?

Eric tracht op te staan. In zijn hoofd klopt en bonst het, zijn oren suizen en hij wankelt op zijn benen. Het landschap gaat voor zijn ogen op en neer. Na enige tijd gaat het iets beter. Alleen voelt hij nog die stekende pijn in zijn achterhoofd, waar de knots hem geraakt heeft. Vaag en bij flarden herinnert Eric zich wat er gebeurd is. Ze werden van het vlot afgegooid en zijn op het eiland aangekomen. Die man op de rots . . . Halsa . . . nee, meer weet hij niet.
Dan ziet hij ineens weer de man aan zijn voeten liggen. Zou hij dood zijn?
Eric laat zich op de knieën vallen en tilt het hoofd van de man op. Slap valt het weer terug. Nee, hier kan blijkbaar geen hulp meer baten.
Maar Halsa? Waar zou Halsa gebleven zijn? Hij was hier toch? Dat is een van de dingen die Eric nog met zekerheid weet. Hij was hier met Halsa. Daar op die stenen hebben zij samen zitten praten. Tot . . .
Hij moet Halsa zoeken. Er kan hem wel iets overkomen zijn. Halsa zou hem nooit zonder meer in de steek laten.
Eric snijdt voor zichzelf een stok en begeeft zich op weg om zijn trouwe makker te zoeken.

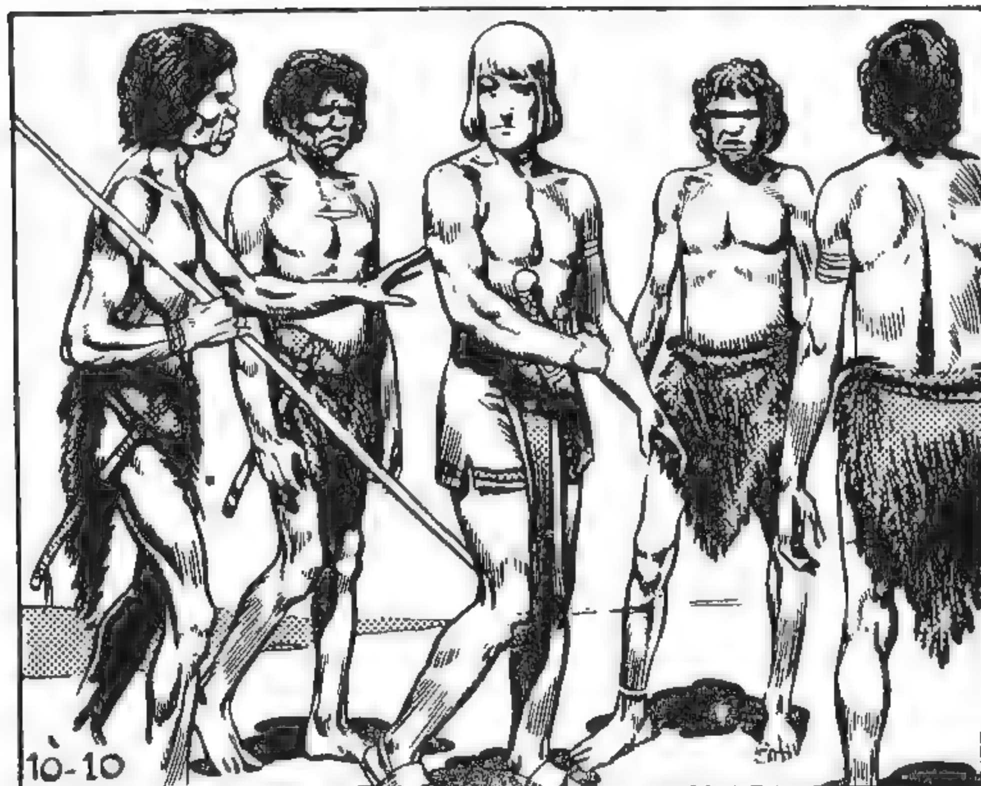

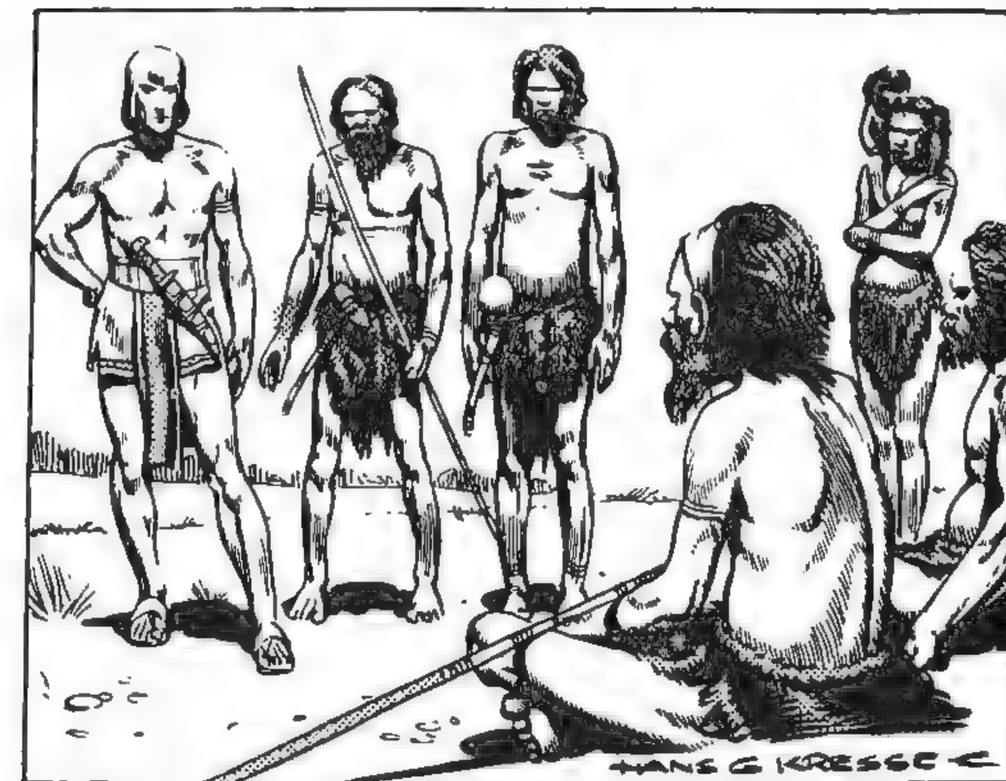
Het is een lange, moeilijke weg en alles is er even onwezenlijk. Eric loopt als in een droom. De stilte benauwt hem. Waar moet hij Halsa zoeken op dit vreemde eiland? Plotseling herinnert hij zich de man op de rots. Ja, daar moet hij naar toe. Naar het rotsvlak. Misschien treft hij hem daar aan.

Langzaam begint Eric de steile rotswand te beklimmen. Zelfs voor een ervaren klimmer als Eric valt dat niet mee. Hij is nog duizelig door de slag op zijn achterhoofd. Als hij aan een vlak stuk komt, kan hij even uitrusten, doch even later klautert hij weer verder. Soms brokkelen de stenen onder zijn voeten af en niet zelden dreigt hij in de diepte te storten, doch hij houdt vol en eindelijk staat hij boven op de rots.

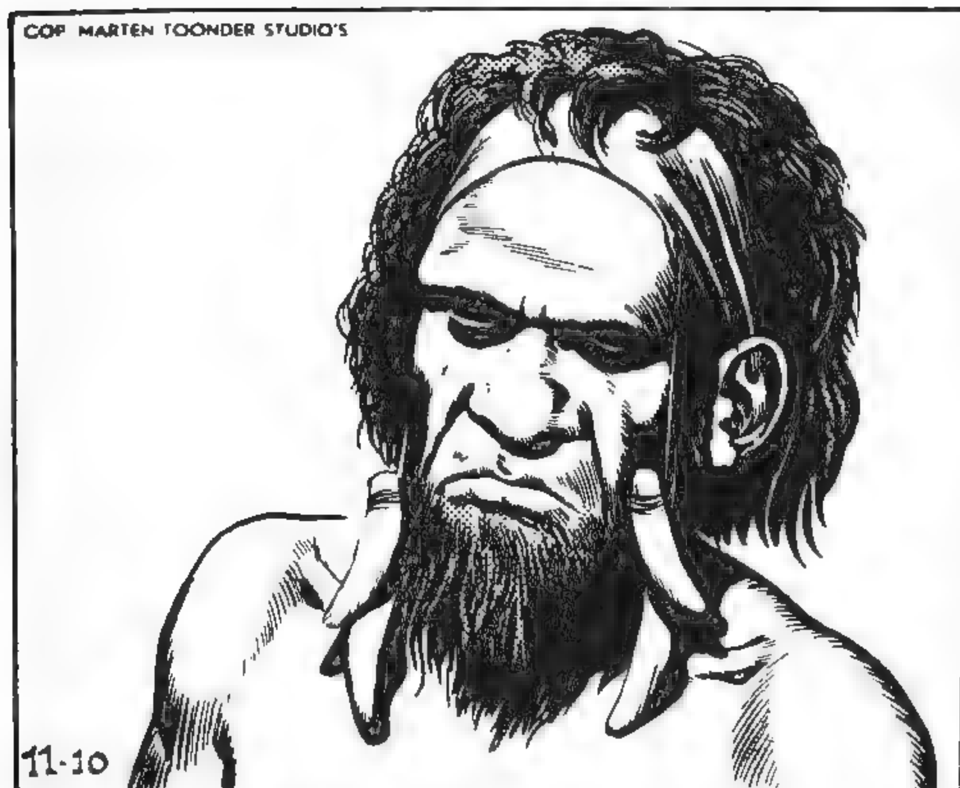
Hijgend blijft hij enkele ogenblikken staan en laat zijn blikken ronddwalen. Voor zover het oog reikt, ziet hij niets dan een kale, grauwe vlakte. Diep onder hem strekt zich het eindeloze blauw van de zee uit. Nog nooit heeft hij zich zo eenzaam en verlaten gevoeld als hier. Verlangend kijkt hij uit over het blauwe water, tot hij zich ineens omdraait. In de verte komen mensen op hem af.

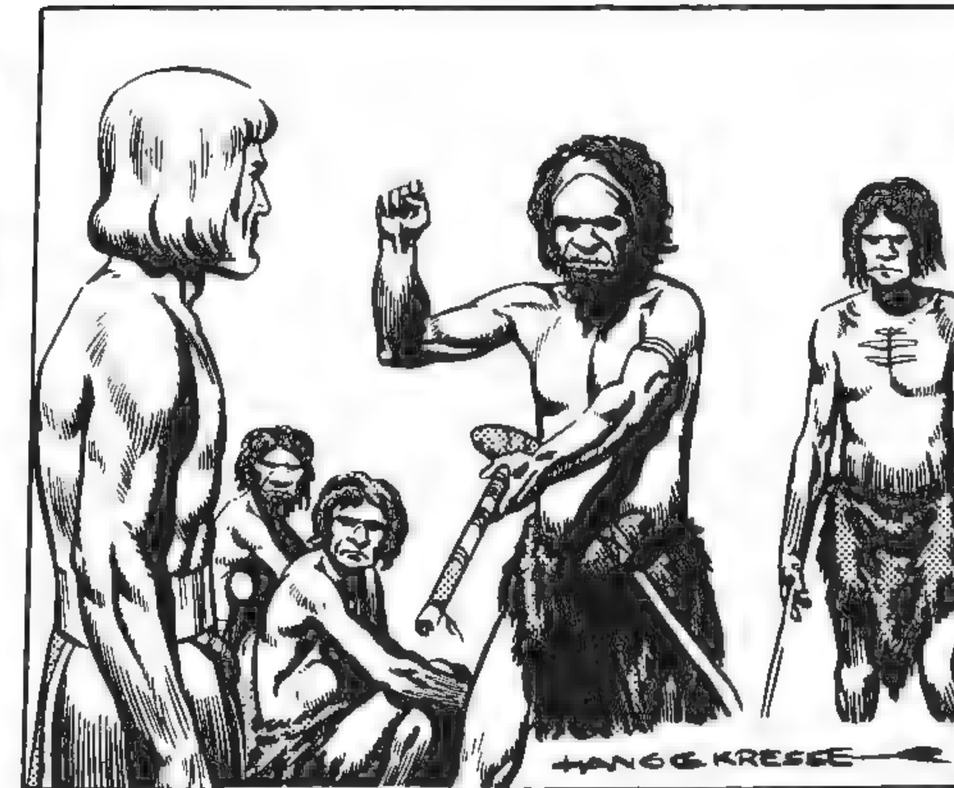

Als de mensen dichterbij zijn gekomen, ziet Eric, dat ze er precies uitzien als de man, die hij beneden aan de rots heeft gevonden. Sluipend komen ze op hem toe, zwijgend en starend.
Eric weet niet wat het is, dat hen zo angstwekkend doet schijnen. Hij heeft al vaak in benarde toestanden verkeert, doch nooit is alles hem zo dreigend voorgekomen als thans. Is het de vreemde stilte, de grauwe vaalheid van het landschap, of het zwijgend naderen van deze wonderlijke mensen?
Eric, die aan de rand van de rots staat, begrijpt wel, dat hij zich toch niet kan verdedigen en blijft rustig afwachten, tot de inboorlingen hem genaderd zijn.
Als ze tot op een paar passen afstand van hem gekomen zijn, begint een van hen te spreken en tot zijn grote verbazing merkt Eric, dat hij niet de minste moeite heeft om hem te volgen en dat hij alles wat hij zegt, onmiddellijk begrijpt.
„Gij mee komen naar opperhoofd Pa-oh," zegt de man, die de aanvoerder van het troepje blijkt te zijn. „Pa-oh spreken met u."
Zij nemen Eric tussen hen in en begeven zich in de richting, vanwaar zij gekomen zijn. Eric volgt hen zwijgend en denkt: misschien kunnen zij mij vertellen, waar Halsa gebleven is. Na een vermoeiende tocht door het kale landschap, slechts af en toe afgewisseld door een groep bomen, ziet Eric eindelijk een groep mannen in een kring zitten. Even later staat hij voor hen.

Zwijgend monsteren de mannen de blonde reus. Het opperhoofd, Pa-oh, ziet er woest uit met zijn ruige haardos, die door een band bij elkaar wordt gehouden en de roofdiertanden, die langs zijn gezicht bungelen.

„Witte man hier niet gevraagd," zegt hij na een poosje. „Wat witte man hier zoeken?"

Eric wil vertellen wat hem overkomen is, maar een woedend gemompel uit de kring doet hem zwijgen. Pa-oh wendt zich om. Hij laat zijn stem eveneens in de kring horen en Eric kijkt met gespannen verwachting toe, terwijl hij er zich over verwondert, dat hij alles begrijpen kan. De mannen in de kring vormen blijkbaar een soort Raad, die het opperhoofd moet bijstaan. Sommigen van de mannen eisen, dat hij onmiddellijk ter dood gebracht wordt, terwijl anderen zijn partij kiezen en van mening zijn, dat hij een kans moet hebben om zich te verdedigen.

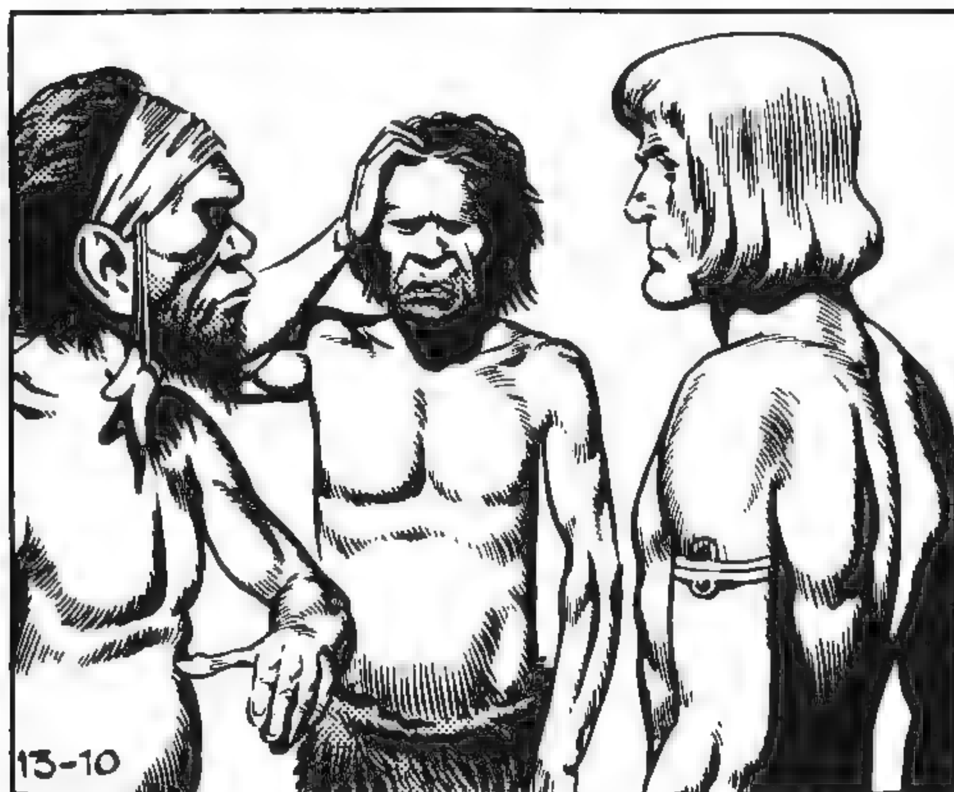
Ten slotte vraagt Pa-oh hen over het lot van Eric te stemmen door het opsteken van de handen en even later komt hij naar Eric toe. „Wij witte man niet doodmaken," kondigt hij aan. „Witte man vechten voor zijn leven. Deze hier," hij trekt een van de anderen naar voren, „sterk als witte man. Hij met u vechten. Hier wapen!" Hij duwt Eric een knots in de handen, waarvan het uiteinde gevormd wordt door een zware steen.

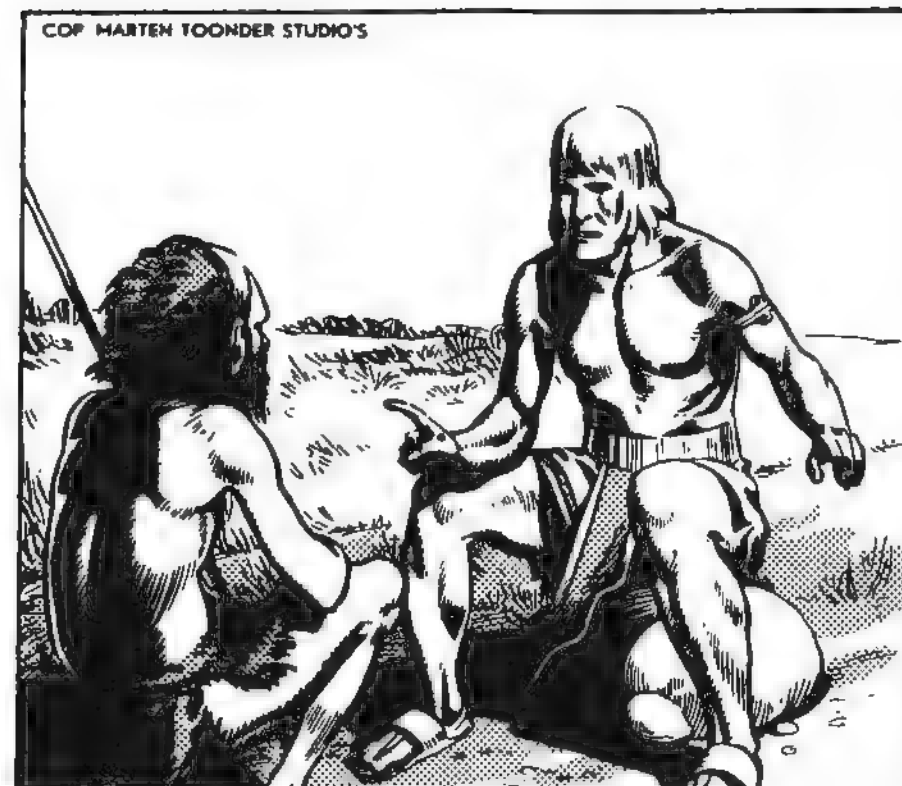

Er zit voor Eric niets anders op, dan aan het bevel van het opperhoofd te gehoorzamen. Met tegenzin neemt hij het ongewone wapen aan en weegt het op zijn handen. Het is zwaar genoeg en een welgemikte slag kan zeker dodelijk zijn.
Eric kijkt zijn tegenstander aan, een woeste reus, die ongeveer even groot is als hijzelf, en die zich, te oordelen naar de valse grijns op zijn gelaat, bij voorbaat op de strijd schijnt te verheugen.
Met de knots in zijn hand komt hij zwaaiend op Eric af. Het gemompel in de kring verstomt. Niemand zegt een woord meer, doch allen zitten gespannen op de afloop van de strijd te wachten.
Verkennend draaien de beide tegenstanders om elkaar heen, doch plotseling doet de inboorling een uitval. Zijn knots zwaait zoemend door de lucht en Eric kan nog maar net opzij springen. Het vreemde werktuig weegt zwaar in zijn handen en hij is niet gewoon om met zoiets om te gaan. Deze mislukte aanval schijnt de inboorling razend te maken. Hij verliest alle voorzichtigheid uit het oog en springt woedend op Eric af. Maar deze houdt het hoofd koel en weet de moordende slagen telkens op het nippertje te ontwijken. Als hij zijn kans schoon ziet, laat hij zijn knots op de borst van de tegenstander neerkomen, waarbij hij er echter voor zorgt hem niet te hard te raken, aangezien het geenszins zijn bedoeling is, de man te doden. De inboorling struikelt, de knots ontglipt hem, en hij is nu geheel aan de genade van Eric overgeleverd. Dreigend komen de anderen een paar stappen naderbij.

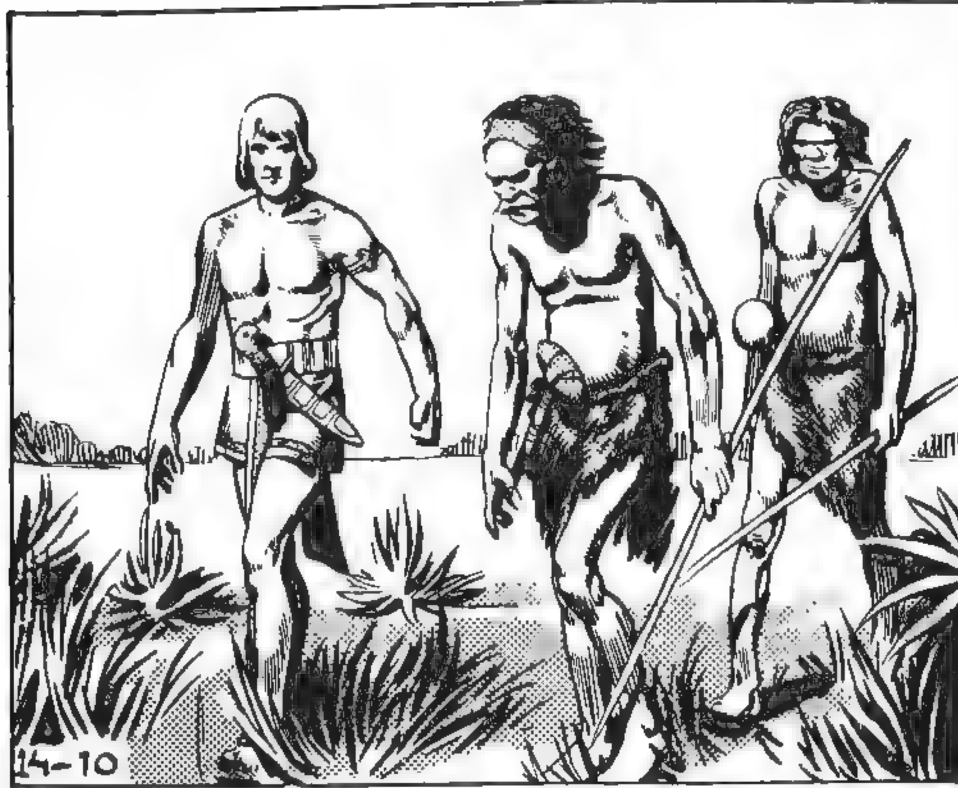

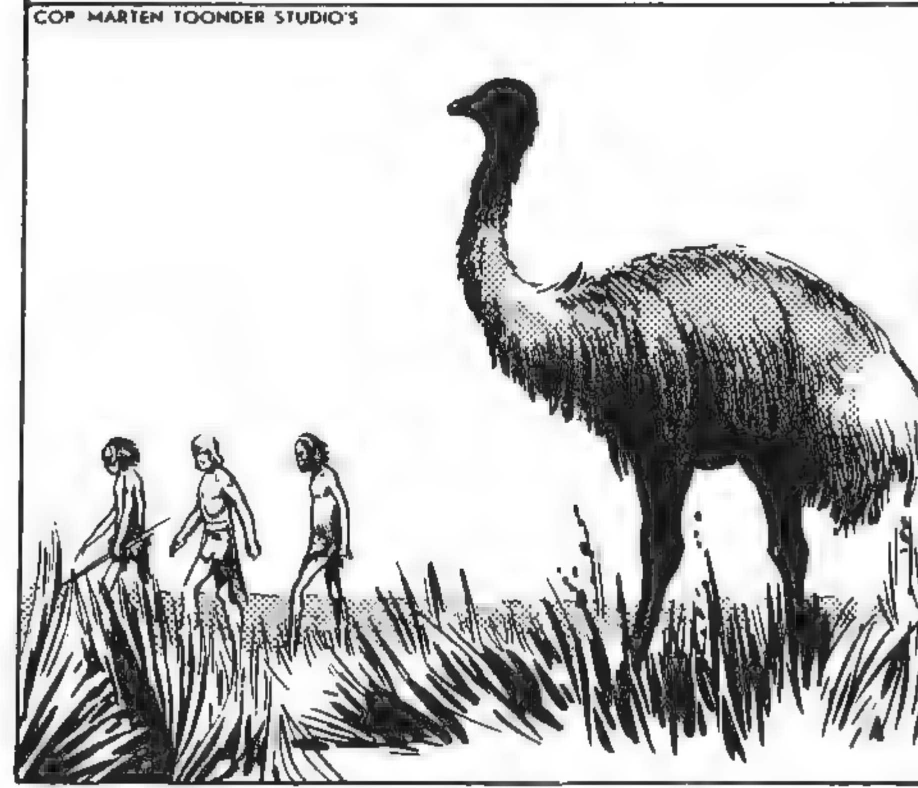

Maar Eric laat zijn knots zakken, zet de voet op de borst van zijn verslagen tegenstander en wendt zich tot het opperhoofd.
„Witte man niet doden," zegt hij. „Witte man vrede zoeken. Geen kwade bedoelingen." En tot de man op de grond voegt hij eraan toe: „Sta op. Witte man schenkt u het leven."
Beschaamd krabbelt de ander overeind. Een goedkeurend gemompel klinkt in de kring der grijsaards en Pa-oh komt naar Eric toe en zegt:
„Witte man zeer groot en sterk. Ook edelmoedig. Witte man groot hart, daarom schenken wij u leven. Gij vrij om heen te gaan."

Eric denkt er echter niet aan om heen te gaan. Hij vertelt de hoofdman hoe hij en Halsa op het eiland zijn gekomen en wat er allemaal gebeurd is. Pa-oh luistert aandachtig en knikt af en toe instemmend. Eric vraagt hem, of hij behulpzaam wil zijn bij het zoeken naar Halsa en juist als Pa-oh daarover diepzinnig zit na te denken, worden zij gestoord door luid geroep van een der anderen die hen uit de verte staat te wenken.
„Hij vreemde voetsporen gevonden," legt Pa-oh uit, terwijl hij er met Eric heen gaat.

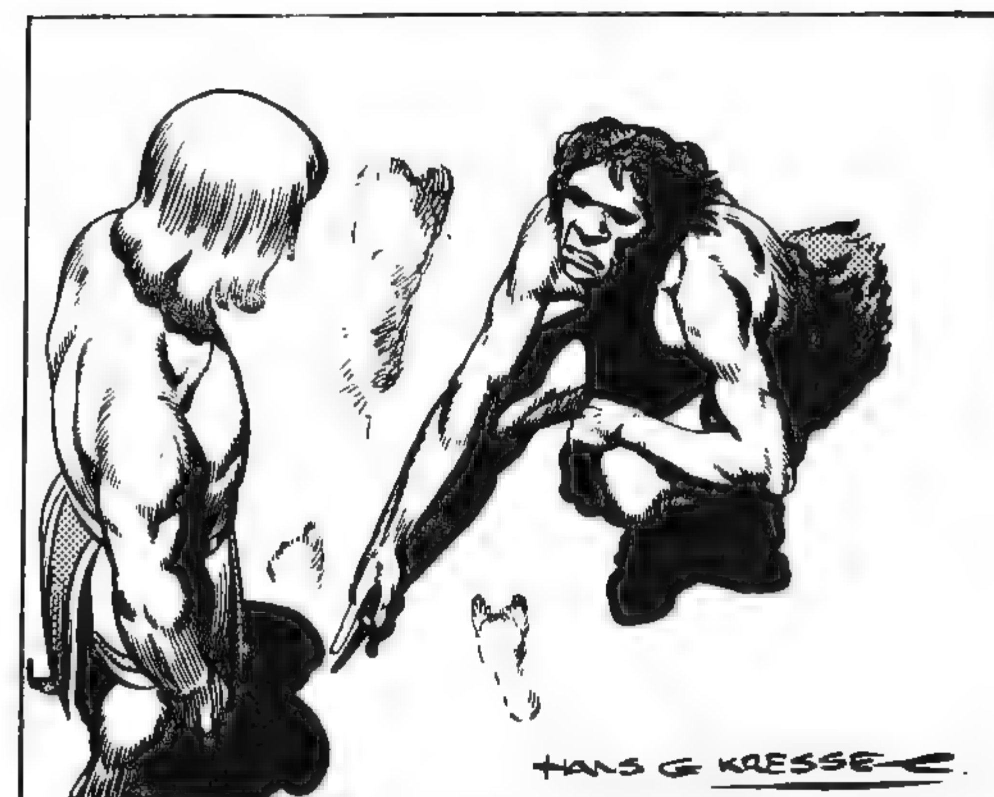

Onmiddellijk ziet Eric dat het om sporen van sandalen gaat. Nu is hij Halsa op het spoor. Hij slaakt een kreet van blijdschap en wil onmiddellijk op weg gaan om zijn metgezel te zoeken.
Doch Pa-oh weerhoudt hem en zegt: „Witte man niet alleen gaan. spoor moeilijk te volgen op rotsen. Wildernis allerlei gevaren. Twee van Pa-oh's mannen gaan met u mee. Gij kunt hen vertrouwen. Ook flauwste spoor zij zien en volgen."
Eric is getroffen door dit aanbod, waaruit blijkt dat de wilden hem geen kwaad hart toedragen. Pa-oh klapt in zijn handen en laat een schelle kreet horen, waarop onmiddellijk een andere man komt aangelopen en even later is Eric met twee van Pa-oh's mannen op weg om het spoor van Halsa te volgen.
Al spoedig ziet Eric, dat Pa-oh gelijk heeft gehad. Zijn ongeoefende ogen zouden het spoor gauw bijster zijn geraakt, doch de beide wilden hebben niet de minste moeite om het te volgen. Met feilloze zekerheid geven zij de weg aan, die nog steeds door het verlaten landschap voert. Langzamerhand vermindert de spaarzame plantengroei. Slechts hier en daar groeit nog wat hoog opgeschoten berggras en Eric is verwonderd als hij plotseling een struisvogel ziet lopen. Plotseling blijven de beide spoorzoekers onbeweeglijk staan.

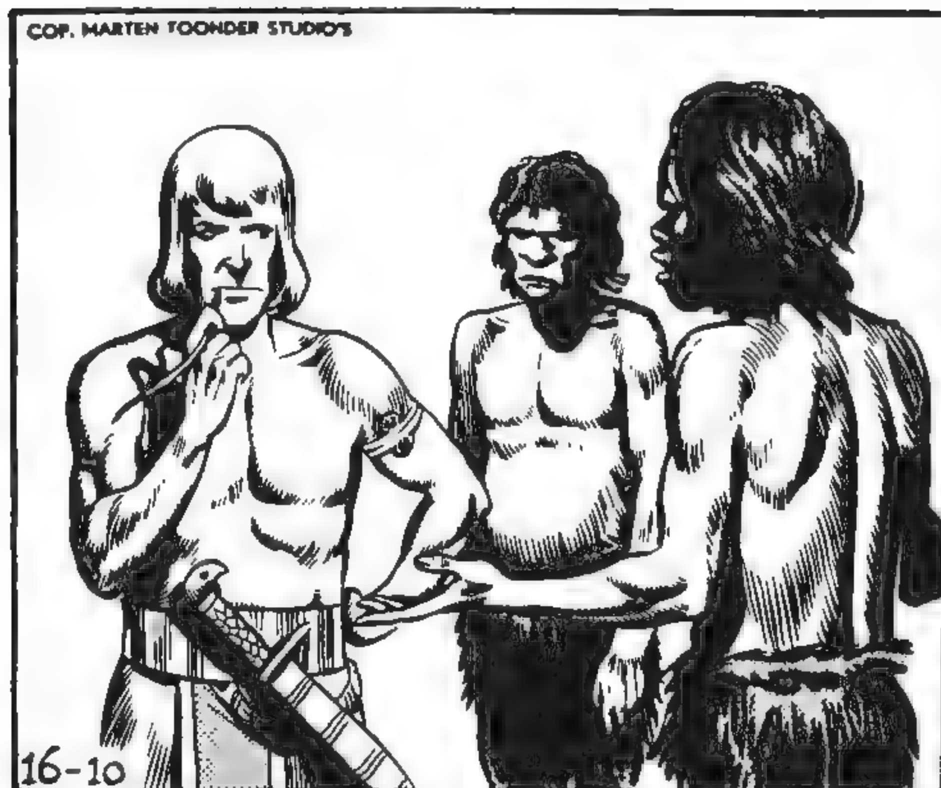

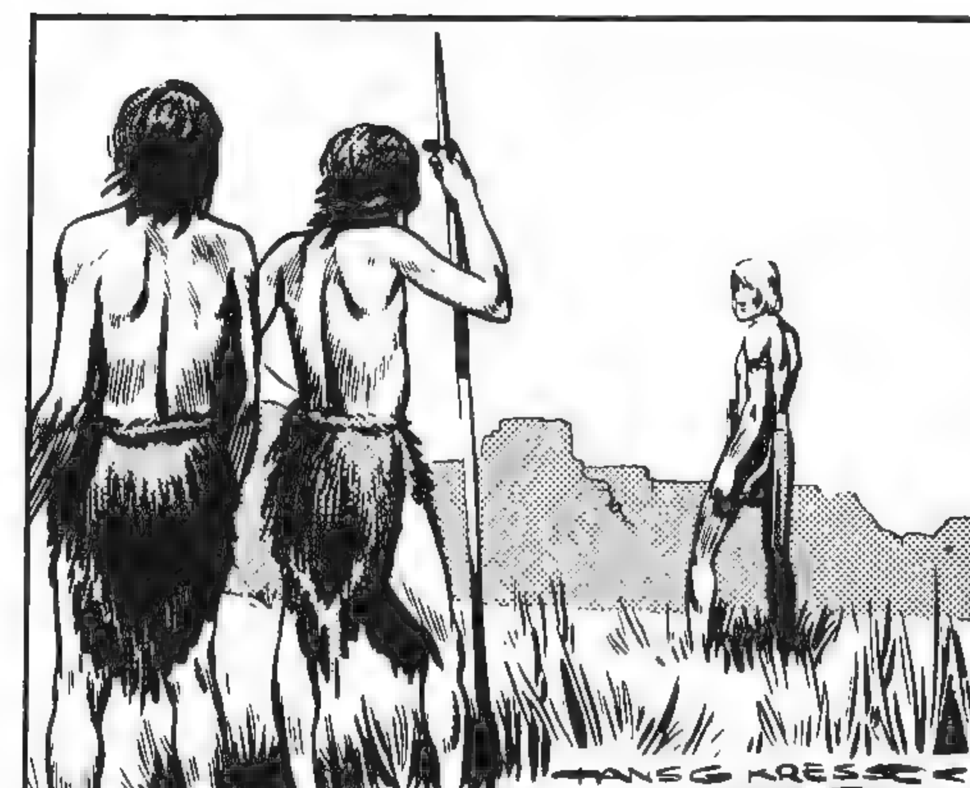

Vreesachtig staren zij in de verte, waar zich de strakke lijnen van een kale bergrug tegen de blauwe lucht aftekenen.
„Wat gebeurt er?" vraagt Eric, „waarom gaan wij niet verder?"
„Witte man niet verder gaan!" roept een der wilden uit, terwijl hij met bevende vingers naar de bergen in de verte wijst. Daar dodenridders. Niemand levend terugkeren!"
„Dodenridders? Wat voor dodenridders? Wie zijn dat en wat voeren die uit?" vraagt Eric ongeduldig, maar de wilden schudden angstig het hoofd en halen bevend hun schouders op.
„Kom, vooruit!" dringt Eric aan. „Wij moeten andere witte man vinden."

Maar de wilden zetten geen stap en een van hen zegt: „Spoor van andere witte man gaan naar bergen. Hij nu reeds bij dodenridders. Gij nooit meer terugzien hem!"
En of Eric hen smeekt of dreigt, het helpt niets. De wilden zijn niet te bewegen om verder te gaan.
Eric kijkt radeloos om zich heen, tot ineens een der wilden een kreet geeft en zich op de knieën laat vallen. Eric snelt toe en ziet hoe de wilden met afgrijzen in het zand wijzen. Daar staat een voetafdruk, zoals Eric er nog nooit een gezien heeft. Het spoor heeft de vorm van een menselijke voet, doch is bijna tweemaal zo groot en het allervreemdste is, dat deze voet slechts twee tenen heeft!

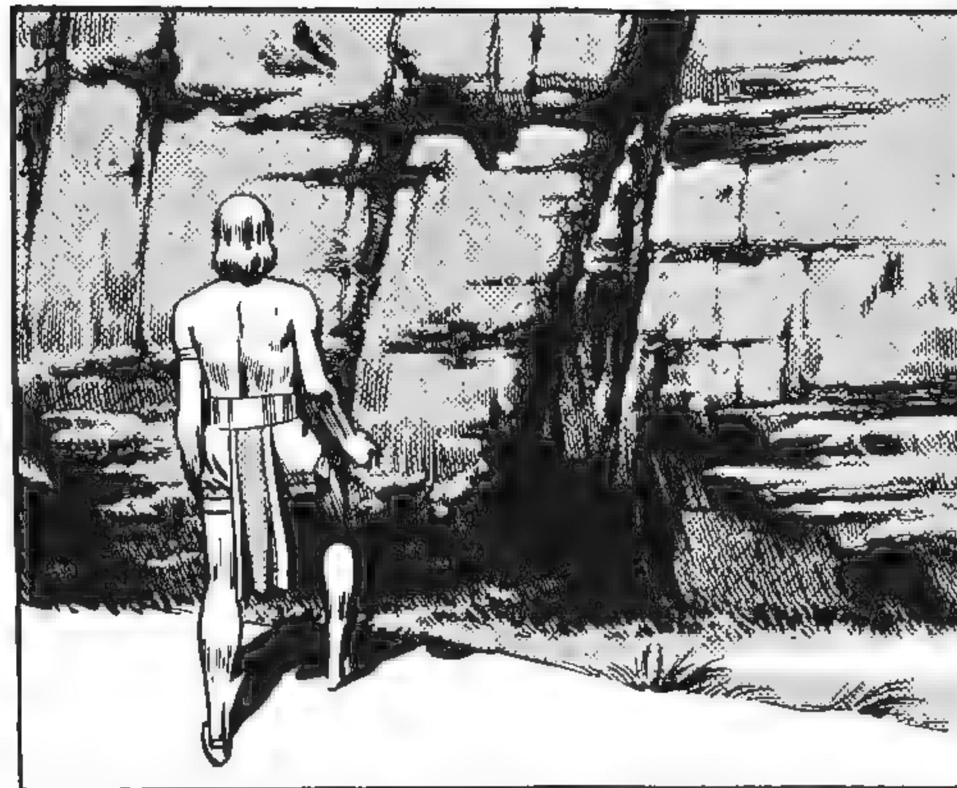

Zwijgend staart Eric naar de vreemde voetafdruk, terwijl de wilden opgewonden met elkaar fluisteren. Af en toe verstaat Eric het woord dodenridders, doch verder wordt hij teveel door zijn eigen gedachten in beslag genomen om te volgen wat zij zeggen.
Opnieuw wordt hij bevangen door die onbestemde vrees, die hem als een verschrikkelijke nachtmerrie besluipt. Talloze vragen bestormen hem. Wat zijn het voor wezens, die deze onnatuurlijke voetsporen achterlaten? Waar houden zij zich op. Hebben zij inderdaad iets met de verdwijning van Halsa te maken?
„Maar wat zijn dat dan voor mensen?" vraagt hij plotseling, ongeduldig. „Wie zijn die dodenridders?"

Sidderend over zijn hele lichaam, antwoordt een van de wilden hem: „Dodenridders niet mensen! Zij kwade geesten, die mensen wegroven. Nog nooit iemand aan dodenridders ontsnapt!"
„Geesten kunnen toch ook geen mensen roven?" tracht Eric zijn eigen angst weg spotten, maar de wilden stamelen zenuwachtig: „Dodenridders alleen dode mensen meenemen!"
„Wel," probeert Eric, „waarvoor ben je dan bang. We leven alle drie nog en hebben dus niets van de dodenridders te duchten. Kom mee, we gaan verder."
Maar de wilden zijn op geen enkele manier te bewegen om mee te gaan, zodat Eric hen ten slotte moet achterlaten.

Langzaam en aarzelend gaat Eric verder, recht op het rotsgebergte aan, dat steil en somber in de verte oprijst. De stilte om hem heen wordt door geen ander geluid verbroken dan dat van zijn eigen voetstappen.
Een enkele maal kijkt hij om en de figuurtjes van de wilden worden hoe langer hoe kleiner. Een tijd lang blijven ze hem nakijken, dan keren ze zich om en gaan naar hun dorp terug. Nog een ogenblik kan Eric hen zien, dan verdwijnen zij aan de horizon en Eric is alleen te midden van deze sombere oneindigheid.
Het liefst zou hij willen terugkeren, maar alsof hij door een onzichtbare macht gedreven wordt, gaat hij voort.

Soms ziet hij ineens weer de voetstappen van Halsa, die hij herkent aan de afdrukken van sandalen en bijna aldoor zijn dan in de onmiddellijke nabijheid de wonderlijke sporen van die vreemde wezens te vinden. Het lijkt er inderdaad veel op, dat Halsa op zijn zwerftocht door deze dodenridders begeleid wordt.
Ten slotte staat Eric voor een loodrecht omhoog rijzende rotswand, en een ogenblik lijkt het hem, alsof hij zijn speurtocht hier zal moeten opgeven. Aan klimmen valt niet te denken, daarvoor is de bergmuur veel te steil. Na enig zoeken ontdekt Eric echter een smalle spleet, die een soort doorgang vormt.

Vastbesloten zoekt Eric zijn weg door de nauwe rotsspleet. Reeds na enkele ogenblikken wordt het pad breder en even later staat hij aan de andere zijde van de rotswand. Voor hem strekt zich een dichte wildernis uit. Eric staat een ogenblik stil en neemt de omgeving op. Ook hier heerst dezelfde onnatuurlijke stilte. Geen takje beweegt, geen vogel ritselt tussen het dichte gebladerte.
Ook de sporen zijn opgehouden en even staat Eric besluiteloos, welke kant hij uit zal gaan. Voortdurend is het, alsof een geheimzinnige stem hem toefluistert om terug te keren nu het nog niet te laat is. Het liefst wil Eric aan die waarschuwing gevolg geven, maar aan de andere kant is er iets dat hem dwingt verder te gaan en bovendien begint hij langzamerhand een hevige angst te koesteren voor het lot van Halsa. Hij moet zijn trouwe strijdmakker zien te vinden, koste wat het kost.
De stilte om hem heen is onheilspellend en plotseling voelt Eric met onfeilbare zekerheid, dat er gevaar dreigt. Hij trekt zijn dolk, die hem reeds in zo menige strijd goede diensten bewezen heeft en luistert gespannen. Maar de stilte wordt door geen geluid verbroken. En toch heeft Eric zich niet vergist.

Als een afzichtelijke grote, zwarte kat, sluipt een monsterachtig dier zonder een enkel geluid te maken door de wildernis, recht op Eric af. Zo behoedzaam zet het beest zijn poten neer, dat geen takje kraakt, geen blad ritselt. Daardoor komt het, dat Eric het monster pas op het allerlaatste ogenblik in de gaten krijgt. Met een ruk draait hij zich om en vol afgrijzen kijkt hij in de fonkelende ogen.

Nu begint het dier zachtjes te grommen, een hees en dreigend geluid. Met katachtige bewegingen sluipt het naderbij en Eric verwacht ieder ogenblik, dat het dier een geweldige sprong zal nemen. Hij zet zich schrap en bereidt zich op het ergste voor.

Het monster is nu vlakbij gekomen en maakt de afschuwelijkste geluiden, die alleen al voldoende zijn om iemand de haren te berge te doen rijzen. Uit de wijd opengesterde muil druipt het speeksel. Blinkend wit schitteren de vlijmscherpe roofdiertanden. Met de dolk in de vuist wacht Eric de aanval af, iedere spier tot het uiterste gespannen. Maar een geheimzinnig iets schijnt het beest tegen te houden. Het schudt grommend de kop, slaat wild met de voorpoten in de aarde, maar het komt geen stap dichterbij.

Na enkele minuten, welke Eric een eeuwigheid toeschijnen, verdwijnt het monster, grommend en wild met zijn staart zwaaiend tussen de struiken. Eric veegt zich het zweet van het voorhoofd. Door welke geheimzinnige machten is hij omgeven? Wat heeft het monster bewogen om hem met rust te laten? Vrees. Of iets anders? Eric kan er geen oplossing voor vinden en aarzelend zet hij zijn weg voort.

Na enige tijd komt hij op een plek waar de wildernis minder dicht is en plotseling staat hij aan de rand van een diepe, donkere kloof. Het lijkt alsof de elementen hier een groot gat in de aarde hebben geslagen.

Aan de rand blijft Eric staan en staart zwijgend in de diepte. Nog steeds dringt geen geluid tot hem door. Beneden kan hij niets onderscheiden.

Slechts een peilloze inktzwarte duisternis gaapt hem tegen. Door een onweerstaanbare aandrang voelt Eric zich gedwongen in het gat af te dalen, hetgeen echter niet gemakkelijk blijkt. Soms gaan de wanden steil naar beneden zonder een enkel houvast te bieden. Maar voortdurend vervuld van de onbedwingbare wil om zijn trouwe Halsa te vinden, begint Eric de moeilijke afdaling.

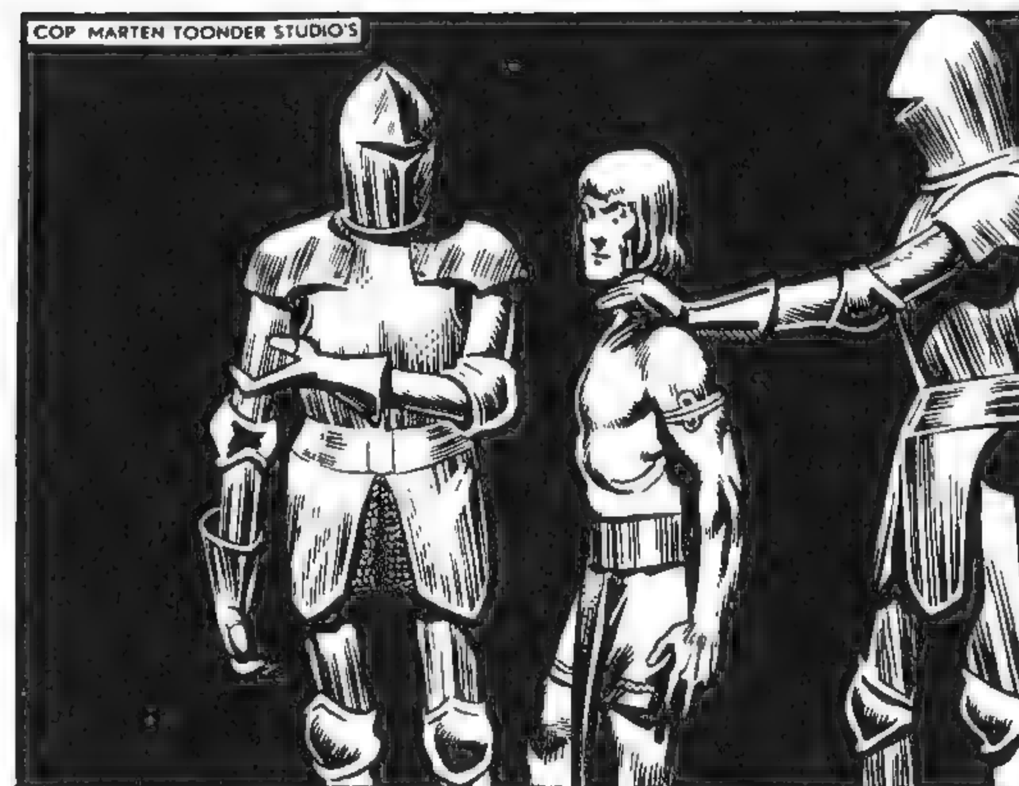

Het is een lange en moeilijke tocht en Eric slaakt een zucht van verlichting als hij eindelijk beneden is. Iedere spier doet hem pijn; zijn handen en knieën zijn geschaafd van het schuren langs de rotsen, maar nu staat hij op de bodem van een diepe kuil, omringd door een diepe, inktzwarte duisternis, onwerkelijk en dreigend. In de verte kan hij de vormen van de rotsen onderscheiden, maar waar hij gaat, blijft de duisternis als een ondoordringbare mantel om hem heen hangen. Het daglicht dringt hier nauwelijks door. Aan alle zijden is hij omgeven door steile, woeste rotswanden. De stilte drukt op hem als een loden last. Het geluid van zijn eigen schreden is bijna hinderlijk voor zijn oren.

Zoekend speurt zijn blik in het rond. Welke richting moet hij uit? Aarzelend doet hij enige schreden, tot hij ineens verstijfd blijft staan. Daar vlak voor hem in de zanderige bodem zijn, duidelijker dan hij ze ooit tevoren gezien heeft, weer de geheimzinnige sporen, monsterlijk grote afdrukken van een reusachtige voet met twee tenen. Eric huivert. Nog is het niet te laat om terug te keren, maar dezelfde vreemde macht, die hem tot hier gedreven heeft, doet hem verder gaan.
Plotseling ziet hij, recht voor zich uit, twee spookachtige figuren uit de duisternis opdoemen.

Langzaam komen de gestalten naderbij. Het dreunen van hun voetstappen klinkt Eric als een onheilspellend gerommel in de oren. Het angstzweet breekt hem uit. Nog nooit hebben zijn ogen zulke wezens aanschouwd. Dit moeten wel de dodenridders zijn, waarvan de wilden gesproken hebben. Het zijn ijzeren mensen.

Eric kan hun ledematen horen knarsen bij het lopen. Gezichten hebben zij niet. Een horizontale spleet dwars over hun hoofd is het enige dat zij bezitten.

Een van hen steekt knarsend een hand in de hoogte en wenkt Eric naderbij te komen. Eric wil wegrennen, maar zijn benen bewegen zich automatisch. Gedreven door een kracht, die sterker is dan hijzelf, beweegt hij zich in de richting van de afschrikwekkende wezens.

„Wij zijn gekomen om u te halen," spreekt een van hen en de ander voegt eraan toe: „Ga mee. Verzet zal u niet helpen. Tegen ons helpt geen strijd." Hun stemmen klinken hol en het is alsof ze van heel ver komen.

Zij grijpen Eric bij de schouders en de aanraking van het koude metaal doet een rilling van afgrijzen langs zijn rug glijden.

De dodenridders nemen hem tussen zich in en voeren hem mee en het is Eric te moede alsof hij voorgoed afscheid van de wereld neemt. De duisternis hangt niet langer als een mantel alleen om hem heen, maar strekt zich uit, zwart en golvend, tot in de uiterste hoeken van de kuil.

Nadat zij enige tijd gelopen hebben, komen Eric en zijn begeleiders in een grot. Hier wijkt de duisternis, om plaats te maken voor een vreemd, onwerkelijk licht. Het geluid van de dreunende voetstappen van de dodenridders weerkaatst rommelend tegen de glibberige wanden, die druipen van het vocht.

Grillig gevormde stalactieten werpen groteske schaduwen op de grond, die al even glad en glibberig is, zodat Eric zich af en toe voelt uitglijden.

Willoos loopt Eric voort tussen de ijzeren reuzen, die hem zwijgend meevoeren. Al enige malen heeft hij gemeend vage schimmen in de grot te zien bewegen en eensklaps blijft hij als aan de grond genageld staan. Daar voor hem staat een sombere, zwijgende figuur, die zonder enige uitdrukking in zijn ogen langs hem heen staart. Eric spert de ogen wijd open van verbazing: dit is de man die hij boven bij de waterval naast zich op de grond heeft zien liggen. Maar die man is dood geweest? Hoe komt hij hier? Wat doet hij hier? Is het misschien een toevallige gelijkenis? Maar nee, daarin kan Eric zich niet vergissen.

Hij krijgt echter geen tijd om er langer over na te denken, want een hand port hem in de rug om hem tot doorlopen te manen.

Na enige tijd gaan zij onder een reusachtige poort door en Eric heeft plotseling het gevoel, alsof hij zich in de onbegrensde ruimte bevindt. Dichte nevels rijzen langzaam uit de bodem op en zover zijn oog reikt ziet hij niets dan een grijze oneindigheid om zich heen.

Zijn zonderlinge bewakers aarzelen geen ogenblik. Zwijgend en doelbewust gaan zij voort. Voortdurend schuiven vage gestalten door de nevels langs Eric heen, vreemde, zwijgende wezens, waarvan de wasachtige gladde ledematen glimmen in het wonderlijke licht.

Geluidloos doemen zij op uit de grijze walm en even geruisloos verdwijnen zij weer in de nevelen.

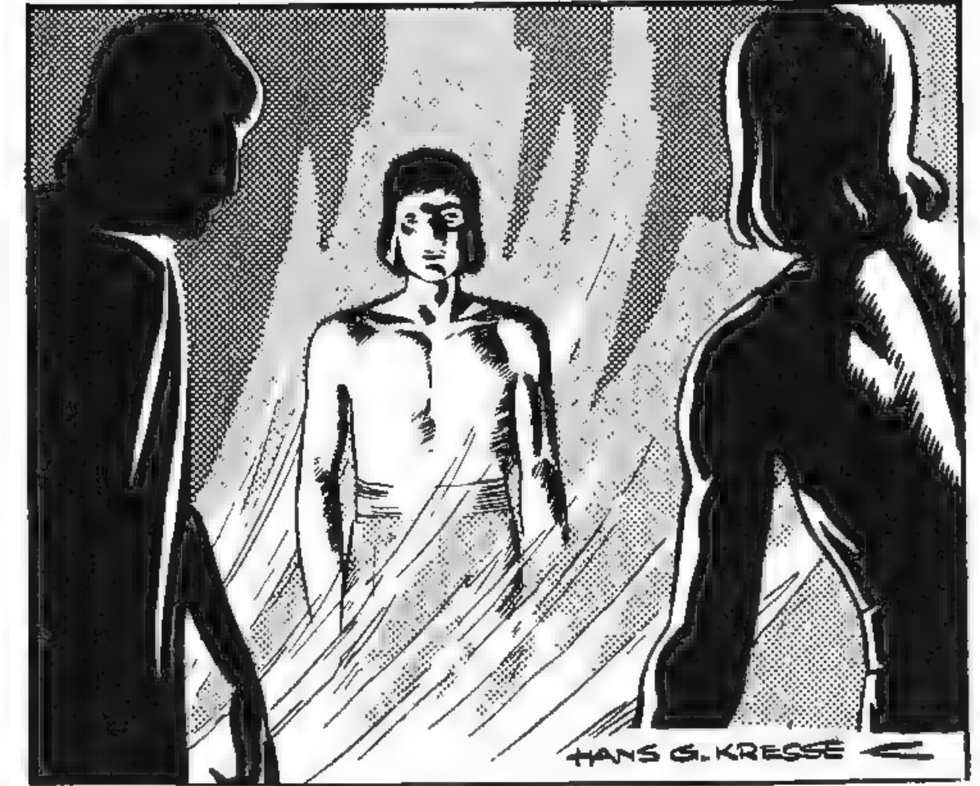
Eric denkt dat zijn tocht nooit een einde zal nemen, maar ten slotte ziet hij in de verte opnieuw een poort waar zijn bewakers hem heen voeren. Achter die poort heerst dezelfde, diepzwarte duisternis als in de kuil, doch het meest wordt Erics aandacht getrokken door de figuur op het bordes van rotsblokken, die daar staat voor het duisterzwarte gordijn en hem wenkt.

De beide dodenridders blijven staan en automatisch loopt Eric verder, alsof een ander zijn ledematen beweegt, tot hij vlak voor de man op het bordes staat.

Zwijgend blijft deze hem enkele ogenblikken aanstaren. Het is een der vreemdste wezens, die Eric ooit gezien heeft. De diepliggende ogen onder de wonderlijk gevormde schedel stralen van een vreemde gloed en het is alsof zij Eric willen doorboren. De wrede mond is vertrokken in een wrange grijns en het gelaat heeft de wasbleke kleur van een dode. Eric kan een huivering niet onderdrukken.

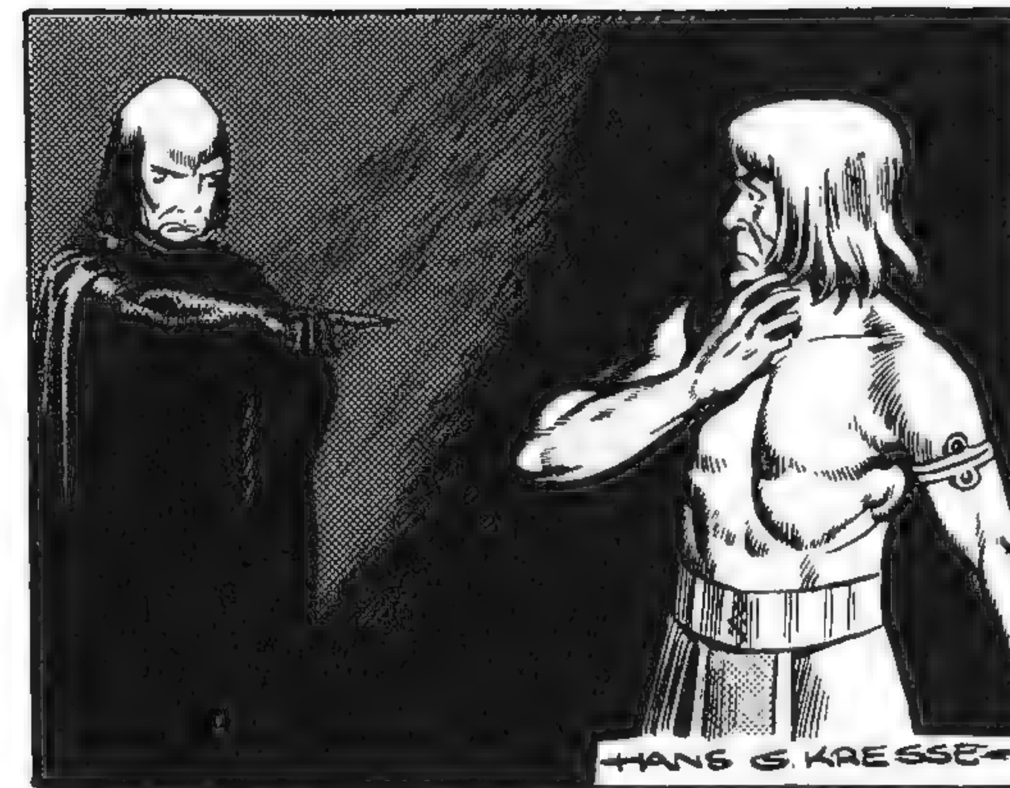

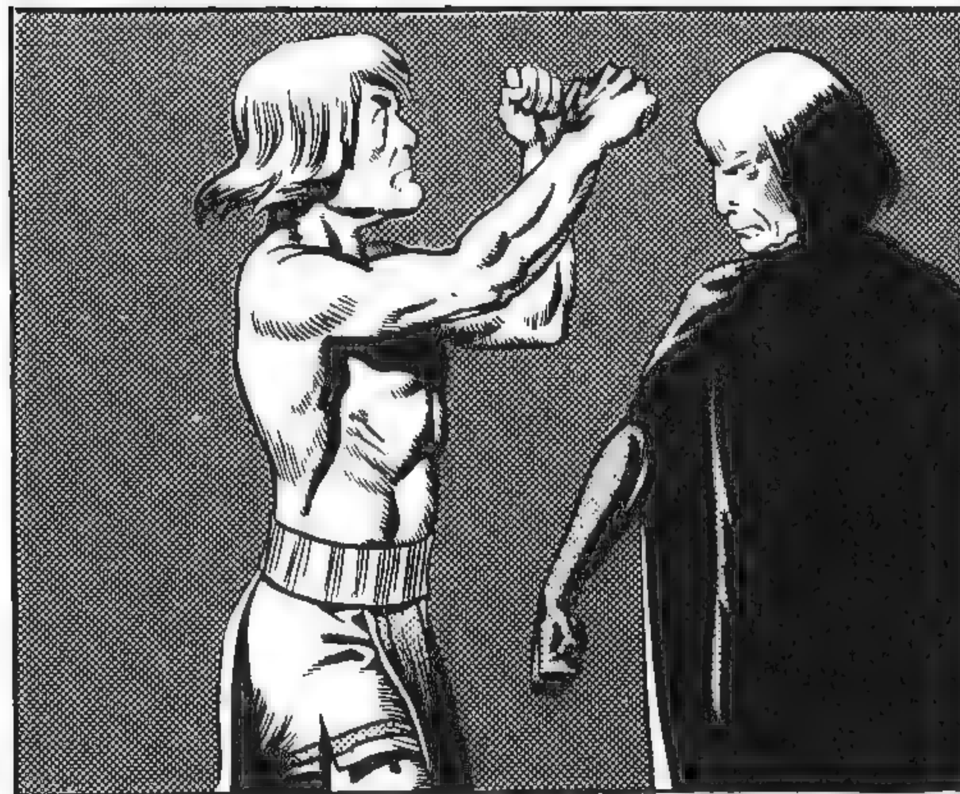
„Daar zijt gij dus, Eric de Noorman!" begint de man met een hoge, toonloze stem te spreken. „Gij zoekt uw vriend Halsa, nietwaar!"
„Ja," stamelt Eric, „maar hoe weet gij . . . eh . . . wie zijt gij?"
„He, wat een vragen! Ik heb de macht over doden en levenden. Ik wist dat gij komen zoudt! Door de geest, door de gedachtenkracht van mijn brein heb ik uw vriend gedwongen mij te bezoeken. In uw geval was het natuurlijk veel gemakkelijker, bezeten als gij bent door de drang om uw vriend te zoeken."
„Halsa! Waar is hij? Is hij hier? Laat mij bij hem!" verzoekt Eric opgewonden, maar de ander heft bezwerend zijn hand.
„Niet zo haastig! Ja, uw vriend Halsa is hier. Mijn dodenridders hebben hem de goede weg gewezen. Al zijn het slechts holle omhulsels, lege ijzeren harnassen, zonder geraamte, zonder geest, mijn bevelen brengen ze stipt ten uitvoer. Door de kracht van mijn gedachten kan ik hen opdragen wat ik wil. Ook uw vriend Halsa hebben zij tot mij gevoerd!"
„Waar is hij? Laat mij met hem spreken!" dringt Eric aan.
„Goed, gij zult uw zin hebben," stemt de ander toe. Hij klapt in de handen en roept met luide stem: „Halsa! Verschijn!"
Bijna op hetzelfde ogenblik doemt de gestalte van Halsa uit de nevel op. Zijn gezicht is wasbleek. De anders zo tintelende ogen staren levenloos voor zich uit. Zijn stem komt als van oneindig ver weg:
„Hier ben ik, Halsa. Men heeft mij gedood. Ik kan niets voor u doen!"

Met angst en afgrijzen staart Eric naar de wasbleke gestalte voor hem.
„Halsa," stamelt hij. „Halsa, ga mee, ik ben gekomen om u te halen . . ." maar zijn vroegere strijdmakker staart met holle ogen zwijgend langs hem heen. Het is alsof Erics woorden niet eens tot hem doordringen.
„Halsa, ga heen," klinkt plotseling achter Eric de krakende stem van de zonderlinge figuur, die Eric bijna vergeten heeft. Terstond zet Halsa zich in beweging en met langzame, afgemeten schreden verdwijnt hij in de grijze nevels.
Eric keert zich met een ruk om en kijkt in het wreed grijnzende gelaat van de man, die hem hierheen gelokt heeft. De mond is vertrokken in een satanische grijns, de donkere ogen fonkelen van woede en haat.
„Nu hebt gij Halsa gezien," sist de man hem toe, „gij weet thans, welk lot u wacht. Gij dacht uw vriend te kunnen halen? Haha! Onnozele! Van mij zijt gij! Uw lichaam en ziel behoren mij toe. Eerst zal ik u laten doden, doch daarna zal ik u wederom tot het leven opwekken. En dan moogt ge bij Halsa, bij uw vriend blijven, doch in mijn dienst!"
De echo's van zijn krakende stem galmen door de grot en weerkaatsen duizendvoudig tegen de wanden. Dreigend strekt de man een benige wijsvinger naar hem uit en Eric wordt bevangen door een gevoel van panische schrik. Vol afschuw deinst hij achteruit.

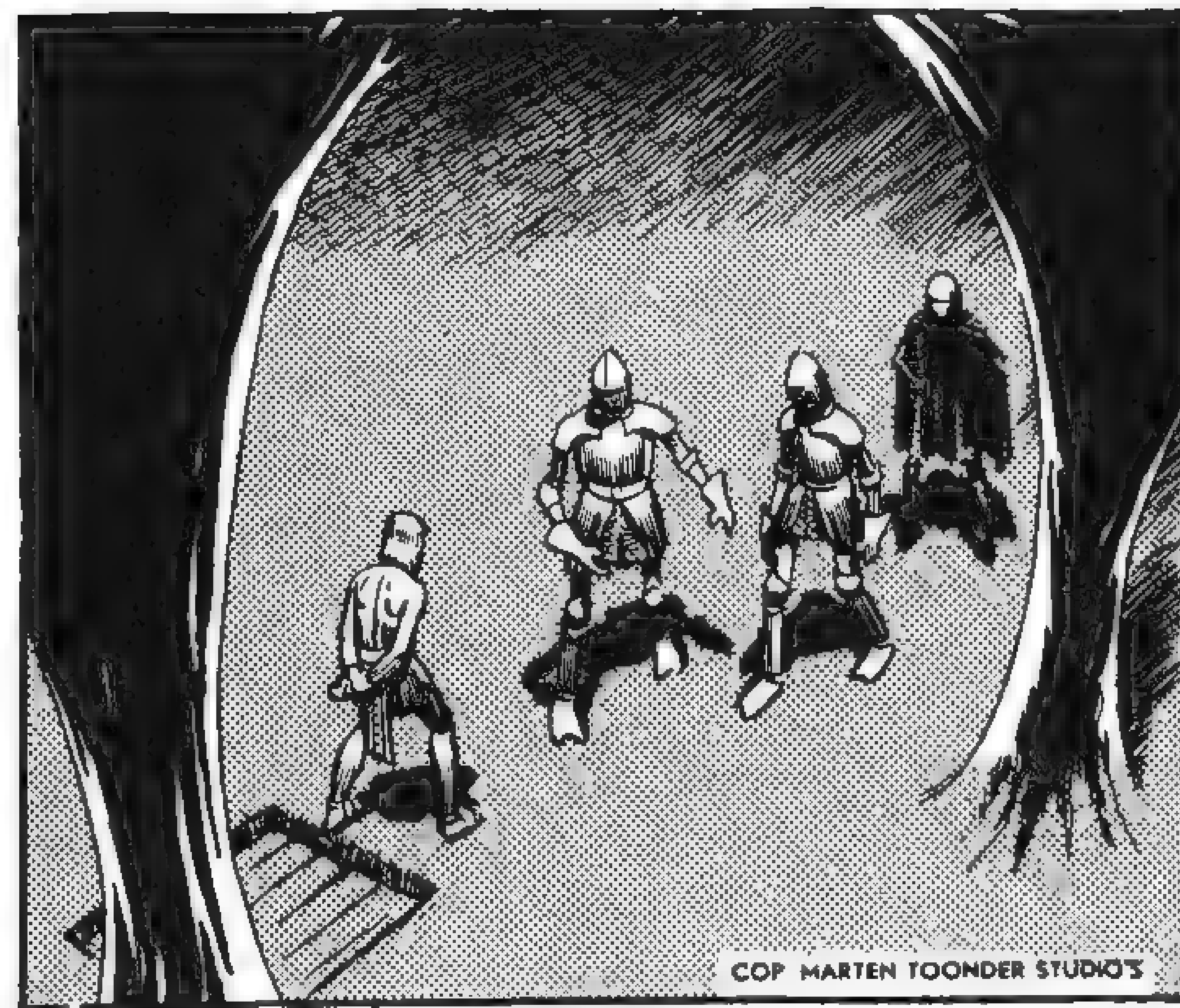

„Vrees niet!" gilt de man. „Ik zal een groot man van u maken. Met uw vriend zult ge het bevel voeren over mijn soldaten, mijn doden, die ik tot het leven gewekt heb. Met hen zal ik het koninkrijk van de geest verdelgen en u beiden heb ik voorbestemd om dit leger aan te voeren, een onoverwinnelijk leger van onkwetsbare soldaten. Zij zijn reeds dood, niets kan hen nog deren!"
Met afgrijzen denkt Eric aan de zwijgende gestalten, die hij tussen de nevels heeft zien ronddolen. En tot dit leger van menselijke robots, van levende doden zou hij zelf ook binnenkort behoren. Dit leger zou hij moeten aanvoeren, onder toezicht van de waanzinnige?
Eric voelt een blinde woede in zich opkomen. Al zijn spieren spannen zich. Dreigend, met opgeheven vuisten springt hij naar voren, maar de man tegenover hem wijkt geen stap terug. Zijn ogen fonkelen en blijven Eric strak aankijken.
„Terug, onnozele! Denkt ge soms, mij te kunnen vernietigen? Genoeg heb ik met u gepraat. Het wordt tijd om te handelen!"
Hij klapt een paar maal in zijn handen en op hetzelfde ogenblik verschijnen twee dodenridders, die een zware ijzeren ketting torsen. Eric voelt zijn kracht verlammen en wijkt verschrikt terug, terwijl de twee zonderlinge gestalten knarsend naderbij komen.
„Boeit hem," beveelt de man in de zwarte mantel kort „en werpt hem in de put!"

Zwijgend treden de dodenridders op Eric toe, die, verlamd van schrik als hij is, geen kracht meer heeft om zich te kunnen verweren. Hij huivert bij de aanraking van hun metalen klauwen, die hem ruw beetgrijpen.

Met een spottende glimlach om de lippen kijkt de man in de zwarte mantel toe. „Vrees niet," zegt hij. „Binnen enkele ogenblikken zult ge kennis maken met mijn lievelingen. Een enkele beet van hen is reeds dodelijk. Ge zult niet lang behoeven te lijden en zodra ge aan de beet van mijn slangen zijt overleden, zal ik u tot het leven terugroepen. Dan zult ge mij dankbaar zijn en mij met graagte dienen."

Zijn woorden dringen nauwelijks tot Eric door. De ijzeren mannen hebben hem intussen de armen op de rug gebonden, zodat hij geen enkele beweging meer kan maken. Zonder Eric aan te raken, dwingen ze hem achteruit te lopen. Met alle geweld tracht Eric de beheersing over zijn spieren terug te krijgen om zich tegen zijn belagers te kunnen verzetten, maar het is alsof zijn ledematen hem reeds niet langer toebehoren. Stap voor stap doet hij achteruit, terwijl de man, die zijn dood bevolen heeft, onverschillig staat toe te kijken.

Steeds dichter nadert Eric het luik in de bodem van de grot, nog een enkele stap en plotseling voelt hij de grond onder zich wegzinken.

Eric sluit zijn ogen en voelt dat hij valt, eindeloos lang, lijkt het hem toe. Met een dreunende smak komt hij ten slotte op de grond terecht en versuft door de schok blijft hij een tijdlang liggen. Maar langzaam keert zijn denkvermogen terug. Hij probeert zich op te richten, wat niet gemakkelijk gaat met zijn geboeide handen en kijkt om zich heen.

Aan alle kanten rijzen de wanden van de put, waarin hij terecht gekomen is, loodrecht omhoog. Vocht druipt langs de stenen en nergens ziet hij een weg tot ontsnapping.

Langzamerhand dringen de laatste woorden van de man, die over leven en dood kan beschikken, tot hem door. „Binnen enkele ogenblikken zult ge kennis maken met mijn lievelingen. Een enkele beet van hen is reeds dodelijk."

Vol afschuw sluit Eric de ogen. Dit zal dus het einde zijn, een smadelijke dood in plaats van in een eerlijke strijd verslagen te worden.

Op hetzelfde ogenblik hoort Eric een schuifelend geluid, vlak bij zich. Hij richt zijn hoofd op, maar deinst meteen geschrokken terug. Een monsterachtig groene slang schuifelt langzaam op hem af. Met een uiterste krachtsinspanning schuift Eric naar de rand van de put, maar dit is vergeefs, want de slang komt met grote snelheid naderbij, langzaam het bovenlijf wiegend. Het stoot een sissend geluid uit. Hoog richt het de kop op en Eric ziet de kleine stekende ogen en de bewegelijk heen en weer schietende tong van het monster vlak bij zich. Het angstzweet breekt hem uit. Langzaam buigt de kop van het reptiel zich naar hem toe.

Op dat ogenblik ontwaakt Eric. Verwezen staart hij om zich heen. Het eerste waar zijn oog op valt, is het lichaam van de dode inboorling, die door Halsa is neergeslagen.
Verward veegt Eric met zijn hand langs zijn ogen. Is hij wakker, of droomt hij nog. Wie is de man, die daar ligt? En waar zijn de dodenridders gebleven en de man met de zwarte mantel, die hem in de put heeft laten werpen?
Duizend vragen stormen door zijn brein en pas heel langzaam dringt het tot hem door, wat er gebeurd moet zijn.
Plotseling herinnert hij zich, hoe Halsa en hij door Baldon en Alder van het vlot zijn gegooid en hoe zij hier, op deze vreemde kust zijn terecht gekomen. En verder? Heeft hij dan alles gedroomd?

Op hetzelfde ogenblik voelt Eric iets over zijn benen glijden. Hij schiet met een ruk overeind en ziet een bijna twee meter groene slang die met heen en weer zwaaiende kop op hem toeschuift. Is het dan toch geen droom geweest? Ja, want nu zijn zijn handen vrij. Eric bedenkt zich geen seconde, hij wacht tot het reptiel hem zo dicht genaderd is, dat hij het grijpen kan. En met zijn beide handen klemt hij de strot van het monster af als in een ijzeren schroef. Nog even schiet de gespleten tong heen en weer. Het beest kronkelt zich in duizend bochten en slaat als een razende met zijn staart. Maar Erics greep verslapt geen ogenblik, tot de slang eindelijk geen teken van leven meer geeft.

Vol afschuw werpt Eric het dode dier van zich af en staat op. Ja, nu weet hij weer alles. Terwijl hij en Halsa hier zaten, werden ze overvallen door de inboorling. Hij zelf is getroffen door iets, doch Halsa heeft de man blijkbaar onschadelijk gemaakt.
Halsa? Waar is Halsa zelf gebleven? Zou hij ontvoerd zijn door de inboorlingen? Zou zijn lichaam misschien ook ergens in de wildernis liggen? Een somber gevoel van vrees en eenzaamheid bekruipt Eric, maar juist als hij wil gaan overleggen wat hem nu te doen staat, hoort hij geritsel in het struikgewas.
Voorzichtig gaat hij erop af. Zouden weer nieuwe gevaren hem bedreigen? Maar even later ziet hij de bekende gestalte van Halsa die druk bezig is vruchten te zoeken.
„Halsa!" roept Eric verheugd uit, terwijl hij op zijn trouwe strijdmakker toeloopt.
„Hé, je bent dus bijgekomen," merkt Halsa even verheugd op. „Ik begon al bang te worden, dat je iets te hard geraakt was."
En terwijl beide mannen zich gretig te goed doen aan de vruchten, vertelt Eric zijn vriend alles van de zonderlinge droom, welke hij heeft gehad.

Lees het volgende deel: De Wonderen van Mu

In deze reeks zijn verschenen :

1. DE REIS NAAR ATLANTIS
2. DE ONTVOERING VAN WINONAH
3. DE STRIJD TEGEN KIRASSO
4. DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR
5. DE SULTAN VAN AKAIIM
6. HET WATER DES LEVENS
7. HET STENEN AFGODSBEELD
8. DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
9. SCHIPBREUKELINGEN IN ROME
10. DE VALSE KONING
11. DE MOORDENAAR VAN KONING WOGRAM — HET VERZOEK VAN TOVENAAR LAURI
12. DE ZON-AANBIDDERS
13. DE DODENRIDDERS

Zullen weldra verschijnen :

14. DE WONDEREN VAN MU
15. HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF — ERIC IN HET HEMELSE RIJK —
16. STORM OVER CHINA

Ieder deel van « De Avonturen van Eric de Noorman » bevat een volledig en afzonderlijk verhaal

Uitgeverij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105-107 - BRUSSEL